

Κυριακή κοντή γιορτή!

Εκτιμήσεις και σκέψεις για σκέψη με αφορμή τις εκλογές.

*Θα 'ναι φριχτό να φύγουμε έτσι, δίχως μια πίστη, έναν αγώνα, μια κραυγή –
άνθρωποι που πεθάναν δίχως μια αμυχή, άνθρωποι που 'διελύθησαν ησύχως'.*

Βύρων Λεοντάρης, «Ομίχλη του μεσημεριού» (1959)

Για όσους ήδη μας γνωρίζουν καλά δεν αποτελεί ασφαλώς έκπληξη ότι η θέση μας και γι' αυτές τις εκλογές είναι, για άλλη μια φορά, ρητά αποχική, σαφώς αντιεκλογική και σθεναρά αντικοινοβουλευτική, ακριβώς επειδή η πολιτική μας είναι επαναστατική και η ιδεολογία μας κομμουνιστική. Ακριβώς, γιατί για 'μας επαναστατική στάση σημαίνει πρωτίστως συνέπεια λόγων και έργων, κι οι εκλογές άλλωστε είναι το λιγότερο γι' αυτό. Για όσους φίλους δεν γνωρίζουν τις θέσεις μας μπορούν να διαβάσουν την αναλυτική ανακοίνωση που είχαμε βγάλει για τις προηγούμενες εκλογές («Αποχή από την εκλογική και κοινοβουλευτική απάτη-Συμμετοχή στην ταξική αντιπαράθεση για την ανατροπή του συστήματος», Απρίλιος 2012) καθώς και σειρά σχετικών κειμένων που δημοσιεύονται στον ιστότοπό μας (engymo.wordpress.com).

Σήμερα Κυριακή ψηφίζει ο «κυρίαρχος λαός», αλλά η τύχη του θα αποφασιστεί από Δευτέρα. Απόψε θα «μιλήσουν οι κάλπες» αλλά «ες αύριον τα σπουδαία». **Στην κοινοβουλευτική μασκαράτα της «λαϊκής κυριαρχίας» και της εκλογικής εμπορικής αντανάγκης τις πραγματικές αποφάσεις, πριν και μετά τις εκλογές, τις παίρνουν πάντα αυτοί που έχουν τον πλούτο και την ισχύ και όχι την ψήφο.** Όπως είπε ο Πωλ Λαφάργκ: «Ο κοινοβουλευτισμός είναι ένα κυβερνητικό σύστημα που δίνει στον λαό την αυταπάτη ότι διαχειρίζεται ο ίδιος τις υποθέσεις της χώρας, τη στιγμή που, στην πραγματικότητα, η αληθινή εξουσία είναι συγκεντρωμένη στα χέρια της αστικής τάξης». Ο κοινοβουλευτισμός είναι η δημοκρατική μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου και η σύγχρονη κρατική εξουσία είναι μια επιτροπή που διαχειρίζεται

τις κοινές υποθέσεις των ισχυρότερων μερίδων της αστικής τάξης, δηλαδή εν προκειμένω της χρηματιστικής ολιγαρχίας.

Η διχοστασία ανάμεσα στην κραυγαλέα περιουσιακή και εισοδηματική ανισότητα εντός του καπιταλισμού και την τυπική πολιτική ισότητα της αστικής δημοκρατίας δίνει την δυνατότητα στους οικονομικά ισχυρότερους να επιβάλλουν τις θελήσεις τους. Γι' αυτό ο κοινοβουλευτισμός είναι το καθεστώς στο οποίο η αστική τάξη κυβερνά με την νομότυπη συναίνεση των καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων. Ακόμη κι αν ο λαός πάει να ψηφίσει ή τελικά ψηφίσει διαφορετικά από το πώς θέλει το κατεστημένο, υπάρχουν πάντοτε τρόποι για να αποφευχθεί ή να διορθωθεί το «ατύχημα», γιατί αυτός που τελικά αποφασίζει δεν είναι η ψηφοδόχος αλλά η ισχύς. Άλλωστε είναι γνωστόν τοις πάσι ότι οι εκάστοτε ανερχόμενοι στην εξουσία ουδέποτε τηρούν τις υποσχέσεις τους, ενώ οι εκλογείς τους δεν μπορούν να τους υποχρεώσουν να τις υλοποιήσουν, αφού το κοινοβουλευτικό σύστημα έχει μεριμνήσει να μην προβλέπεται διαδικασία που να τους αναγκάζει να το κάνουν.

Οι κατά καιρούς συμβατικές πλειοψηφίες και μειοψηφίες της καπιταλιστικής πλουτοκρατικής μαζοδημοκρατίας είναι προϊόν πολλαπλών αλλοτριώσεων και ποικίλων καταναγκασμών, βάσει των οποίων υπαγορεύεται η βούληση των εκλογέων, διαμορφώνεται η «κοινή γνώμη» και κατανέμονται οι ψήφοι μεταξύ των κομμάτων. Ο κομορμισμός των μαζών διαπλάθεται καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του διπολικού ανθρώπου πολίτη-ιδιώτη της αστικής κοινωνίας από το σύνολο των κατεστημένων θεσμών και των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων. Το αποτέλεσμα είναι οι άνθρωποι στην συντριπτική τους πλειονότητα να μην θέλουν αυτό που υποτίθεται ότι θέλουν, αφού η βούλησή τους είναι προκατασκευασμένη και κατευθυνόμενη, και απλώς τους την επιβάλλουν οι κάτοχοι των μέσων παραγωγής κοινής γνώμης. **Οι μάζες ενδιαφέρονται για καλύτερες συνθήκες ζωής, οι πλουτοκράτες καπιταλιστές για το κέρδος και οι αστοί πολιτικοί, ως μεσάζοντες μεταξύ των δύο, για την διαχείριση της εξουσίας. Γι' αυτό το σύστημα είναι αδύνατον να αλλάξει μέσα από τους ίδιους τους μηχανισμούς του, αλλά μονάχα με μια βίαιη επαναστατική ρήξη, που πραγματοποιούν πάντοτε μαζικές και καλά οργανωμένες μειοψηφίες που διαλύουν εκ βάθρων την υπάρχουσα κατάσταση χωρίς να αντλούν την νομιμότητά τους από την αρχή της πλειοψηφίας αλλά από την επιβολή του δικαίου τους.**

Για να έρθουμε όμως και «στα καθ' ημάς», η σημερινή εκλογική αναμέτρηση πραγματοποιείται κυρίως ανάμεσα σε παλιούς και νέους υποψήφιους διαχειριστές του συστήματος και της κρίσης του, εκ των οποίων οι μεν επιδίδονται σε ένα εμπόριο φόβου και οι δε σε ένα εμπόριο ελπίδας έχοντας απέναντί τους μια εκλογική μάζα οικονομικώς καθημαγμένη, πολιτικώς καταρρακωμένη και ηθικώς εξασχευμένη. Το επίδικο ζήτημα αφορά ασφαλώς την διαχείριση της βαθιάς οικονομικής ύφεσης ως προς το ζήτημα του υπέρογκου κρατικού χρέους. Η ύφεση όμως είναι συστημικού χαρακτήρα, άρα συστημικού χαρακτήρα θα πρέπει να είναι και η επίλυση αυτού του ζητήματος. Η κρίση είναι νομοτελειακό προϊόν των ενδογενών αντιφάσεων του καπιταλισμού και το υπέρογκο δημόσιο χρέος αποτελεί μια συγκεκριμένη μορφή με την οποία εκδηλώνεται αυτή η κρίση. Γι' αυτό και η εκλογική σύγκρουση μεταξύ της απερχόμενης κυβέρνησης και της πρώην αντιπολίτευσης είναι σύγκρουση μεταξύ αστικών δυνάμεων που ερίζουν μεταξύ διαφορετικών γραμμών διαχείρισης και όχι επίλυσης του προβλήματος. Και αυτή η διαχείριση εντός του καπιταλισμού δεν μπορεί παρά να γίνεται πάντοτε, με την μία ή την άλλη μορφή, προς όφελος της άρχουσας τάξης. Αυτά τα πράγματα ο κόσμος –και κυρίως ο κόσμος της εργασίας, που είναι κι αυτός που εμάς μας ενδιαφέρει- τα αντιλαμβάνεται, ακόμη κι αν τα εκφράζει συνήθως με άλλα λόγια. Αυτό που δεν συναισθάνεται και δεν γνωρίζει είναι ότι μπορεί να υπάρξει η εναλλακτική λύση μιας νέας κοινωνίας πέραν του καπιταλισμού.

Επειδή ο κόσμος, έτσι όπως είναι γαλουχημένος από την κυρίαρχη ιδεολογία, δεν ενδιαφέρεται στην μεγάλη του πλειοψηφία να ανατρέψει το σύστημα αλλά να ζήσει μέσα σ' αυτό, ακόμη και σε στιγμές οξύτατης κρίσης του συστήματος δεν αντιλαμβάνεται αυτομάτως ότι η λύση είναι η υπέρβαση του καπιταλισμού, αφού πιστεύει ότι ο καπιταλισμός μπορεί να μην είναι το καλύτερο σύστημα, είναι όμως το μόνο εφικτό, πράγμα που παραδέχεται ανοικτά πλέον και η ίδια η κυρίαρχη ιδεολογία σε μια περίοδο καπιταλιστικής παρακμής που αγκαλιάζει όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής.

Ένας κόσμος χωρίς επαναστατικό απελευθερωτικό πρόταγμα, βυθισμένος μέσα στον κυνισμό του συντηρητισμού, σε τέτοιες περιόδους θα δοκιμάσει να αντιπαλέψει τις συνέπειες, πράγμα που δοκίμασε στο πρώτο διάστημα, και αν αποτύχει -γιατί έμεινε στο επίπεδο ενός κύκλου σπασμοδικών, προβλέψιμων, υπονομευμένων και χειρίσιμων αντιδράσεων και όχι ενός συνειδητού ταξικού αγώνα με ανατρεπτική λογική και κοινωνική προοπτική- θα υιοθετήσει την νοοτροπία «ο σώζων

εαυτόν σωθήτω». Οι σαρωτικές επιθέσεις και οι απανωτές ήττες της τελευταίας κρίσιμης πενταετίας, με αποκορύφωμα την καταθλιπτική ατμόσφαιρα «κινηματικής άπνοιας» των 2,5 προηγούμενων ετών, έχουν ως αποτέλεσμα την διαμόρφωση ταξικών συσχετισμών αναφανδόν υπέρ του κεφαλαίου με ό,τι αυτό φυσιολογικά σημαίνει για την συνείδηση του κόσμου της εργασίας, που κατά το ένα τρίτο βρίσκεται πια στον κόσμο της ανεργίας.

Οι σημερινές εκλογές γίνονται μέσα σε ένα κλίμα ήττας, απογοήτευσης και ιδιώτευσης και αποτελούν καρπό της κρίσης αναπαραγωγής του πολιτικού συστήματος εξουσίας, χωρίς όμως αυτή να έχει προκληθεί από ένα νικηφόρο κίνημα αντίστασης αλλά από τις ενδογενείς αντιφάσεις του ίδιου του συστήματος. Η σφοδρή οικονομική κρίση που ταλανίζει την χώρα επί έξι συναπτά έτη προκάλεσε μια σύστοιχη ραγδαία πολιτική κρίση, πράγμα φυσικό και αναμενόμενο. Η τελευταία, όπως είναι φανερό, εντοπίζεται στην κρίση του πολιτικού συστήματος που εγκαθιδρύθηκε μετά την μεταπολίτευση, δηλαδή με την πρώτη εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ το 1981. Το «πολιτικό σύστημα», με την τρέχουσα σημασία του όρου, υποδηλώνει τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίον ασκείται το πολιτικό καθεστώς, εν προκειμένω το δικομματικό σύστημα εναλλαγής ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, την λεγόμενη «δημοκρατική» και «συντηρητική» παράταξη, με όλες τις «ιδεολογικές» τους συμπαραδηλώσεις. Αυτό το πολιτικό σύστημα μπήκε σε βαθιά κρίση με την κατάρρευση του πασοκικού του πυλώνα, γεγονός που εκφράστηκε εκλογικά το καλοκαίρι του 2012, και την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση (και παρ' ολίγον κυβέρνηση).

Η κρίση του «πολιτικού συστήματος» υποδηλώνει την κρίση αναπαραγωγής των έως τώρα δεδομένων αστικών πολιτικών σχέσεων εξουσίας σε κυβερνητικό επίπεδο, η οποία φυσικά επηρεάζει την λειτουργία του καθεστώτος και του κράτους, θεμελιωδών θεσμών της ταξικής πολιτικής εξουσίας, και εν προκειμένω της αστικής. Με δυο λόγια, «οι 'από πάνω' δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως παλιά», δυστυχώς χωρίς να αντιμετωπίζουν την απειλή μιας κοινωνικής επανάστασης αλλά σε συνθήκες κοινωνικής αποσύνθεσης και σπασμωδικών εργατικών και λαϊκών αντιδράσεων χωρίς πολιτικό πρόταγμα, άρα και δίχως προοπτική. Η πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου θέτει πλέον επιτακτικά στο «σύστημα» (την πολιτική εξουσία της αστικής δηλαδή) το ζήτημα της άμεσης ανανέωσης του πολιτικού της προσωπικού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έρχεται ως πιθανότατος διεκδικητής της κυβερνητικής εξουσίας (είναι θέμα ωρών πια). Το «σύστημα» χρειάζεται να ενσωματώσει τον ΣΥΡΙΖΑ και να τον μεταλλάξει, να τον προσαρμόσει στις ανάγκες αναπαραγωγής των πολιτικών και ευρύτερων αστικών κοινωνικών σχέσεων. Αυτό κρατάει το μαχαίρι, αυτό και το πεπόνι. Ο ΣΥΡΙΖΑ γίνεται δεκτός από ευρύτατα πλέον στρώματα του ευρωπαϊκού και του εγχώριου «κατεστημένου», εφόσον ο ίδιος έχει επιδείξει την πρόθεσή του να ενσωματωθεί. Αυτό το καταδεικνύει σαφώς η προγραμματική του μετάλλαξη τα τελευταία χρόνια. Ασφαλώς, αυτό η ηγεσία του το αποδίδει στην επίκληση του «ρεαλισμού» και των λεγόμενων «προτεραιοτήτων», αφήνοντας να εννοηθεί ότι εξακολουθεί να παραμένει πιστός στις θεμελιώδεις του διακηρύξεις, πράγματα πολύ συνηθισμένα στην πολιτική για να καλυφθούν οι συμβιβασμοί και οι υποχωρήσεις. **Το «σύστημα» χρειάζεται ένα σύγχρονο «αριστερό συστημικό κόμμα». Αυτό τον ρόλο καλείται πλέον φανερά να παίξει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος από δευτερεύων αστικό κόμμα αριστερής σοσιαλδημοκρατικής απόκλισης με «ακροαριστερή» ουρά εκτινάχθηκε μέσα σε πέντε χρόνια σε διεκδικητή της εξουσίας.** Εάν ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίσει τις εκλογές και διατηρηθεί στην εξουσία, θα δημιουργηθούν οι ανάλογες συσπειρώσεις για την συγκρότηση του αντίπαλου πόλου, ίσως με την όσμωση δυνάμεων της «μετριοπαθούς» (μη-ακροδεξιός) ΝΔ και των φραξιών της «κεντροαριστεράς». Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ χρειάζεται στον βαθμό που το σύστημα μπορεί να ενσωματώσει τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ηγετικός του πυρήνας είναι σαφές ότι αυτό ακριβώς επιδιώκει και σε αυτό τον διευκολύνει πολύ ότι ούτε η εκλογική αναμέτρηση γίνεται υπό συνθήκες κοινωνικών συγκρούσεων (ακριβώς το αντίθετο, υπάρχει κατάσταση «κινηματικής ύφεσης» εδώ και 2,5 χρόνια), ούτε η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων του είναι καν αριστεροί. Ο «κόσμος» θέλει να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ γιατί επιζητεί άμεση οικονομική ανακούφιση από τα μεγάλα πλήγματα που έχει υποστεί στο βιοτικό του επίπεδο. Είναι ένας κόσμος κενός πολιτικών οραμάτων και χαμηλών προσδοκιών. Ο δείκτης πολιτικής του «αυτοεκτίμησης» και το επίπεδο των απαιτήσεών του πόρρω απέχουν ακόμη και από τους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ το 1981. Αυτό καθιστά τα πράγματα ευκολότερα και για τις δύο πλευρές (ΣΥΡΙΖΑ και «σύστημα»).

Το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι καθεστωτικό κόμμα δεν αποτελεί βέβαια καμία τρομερή ανακάλυψη. Αυτό το καταλαβαίνουν και οι ίδιοι του οι ψηφοφόροι, αν εξαιρέσει βέβαια κανείς διάφορους «ακροαριστερούς» που τον θεωρούν κάτι σαν «παραμορφωμένο εργατικό κόμμα» και είναι ενταγμένοι σ' αυτόν ως ομάδες παραγόντων και συ-

νεργεία ακτιβιστών ή τον στηρίζουν, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, «χωρίς αυταπάτες» περιμένοντας η άνοδος του στην εξουσία να πυροδοτήσει κάποια «προλεταριακή αντεπίθεση» (η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε να ασχοληθούμε στα σοβαρά με τέτοιες αρλούμπες). Το ότι αποτελεί πια έναν θεμιτό τοπάρχη της νεοελληνικής αποικίας χρέους φαίνεται από την στάση των τροϊκανών, οι οποίοι εν αντιθέσει με την προπαγάνδα τρόμου που είχαν εξαπολύσει στις εκλογές του 2012, τώρα είναι «Παναγίες». Έτσι, η αναμενόμενη άνοδος ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία θα αποδειχθεί απλά «πολύ κακό για το τίποτα».

Βέβαια αυτά συμβαίνουν στην πλευρά της αστικής τάξης. Αλλά εμάς μας ενδιαφέρει τι γίνεται στην πλευρά του κόσμου της εργασίας. Και εδώ βρίσκεται η μεγάλη αδυναμία. Όπως είπε χαρακτηριστικά και ο δισεκατομμυριούχος Γουόρεν Μπάφετ: **«Υπάρχει ταξικός πόλεμος, εντάξει. Αλλά η τάξη μου, η τάξη των πλουσίων, είναι αυτή που τον διεξάγει και αυτή που τον κερδίζει»**. Γιατί το πρόβλημα εδώ δεν είναι αντικειμενικό αλλά υποκειμενικό. Από αντικειμενικής απόψεως η κατάσταση είναι ιδεώδης: το σύστημα είναι βυθισμένο σε βαθιά κρίση, ο κοινοβουλευτισμός είναι ανυπόληπτος όσο ποτέ, ο πολιτικός κόσμος απαξιωμένος στην συνείδηση του κόσμου, το πολιτικό σύστημα τρώει τις σάρκες του, η διαφθορά και η εξαχρείωση των θεσμών βασιλεύουν κτλ. **Η εργατική τάξη όμως –γιατί εμείς από εκεί περιμένουμε λύση, εκτός κι αν έχει κανείς να προτείνει τίποτα καλύτερο– όχι μόνο δεν επαναστατεί, αλλά ούτε καν βρίσκεται σε κατάσταση αφύπνισης**. Οπωσδήποτε υπάρχει η μιζέρια, η αγανάκτηση, η οργή. Αλλά αυτά από μόνα τους μπορούν να οδηγήσουν σε καταστάσεις ακριβώς αντίθετες από εκείνες που αναμένουν οι θιασώτες της κοινωνικής επανάστασης.

Ένας αριστερός μύθος που κατέρρευσε την τελευταία πενταετία είναι και ο μύθος του «οικονομικού επαναστατικού αυτοματισμού»: η όξυνση των αντικειμενικών συνθηκών θα οδηγήσει στην όξυνση των ταξικών αγώνων, που θα δημιουργήσουν το έδαφος για την ανατροπή. Αυτό λέγεται με διάφορους τρόπους αλλά το ζουμί είναι: οικονομική κρίση = επανάσταση. Αυτό σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι πολύ πιο βαθύ για να το επιλύσει ένας αφελής οικονομικός ντετερμινισμός, που εμπνέεται από μια γενικότερη φυσιοκρατική μηχανοκρατία (να αντιλαμβάνεται δηλαδή κανείς την κοινωνία σαν έναν μηχανισμό που η λειτουργία του ερμηνεύεται με νόμους της μηχανικής, όπου κάθε δράση προκαλεί μηχανικά μια αλυσίδα αποτελεσμάτων που θα οδηγήσουν σε ένα εξαρχής λίγο-πολύ προβλέψιμο αποτέλεσμα).

Η δική μας αντίληψη είναι διαφορετική, αν και δεν είναι εδώ ο χώρος για να την αναπτύξουμε εκτενώς. Εμείς πιστεύουμε ότι ο κύριος παράγοντας δεν είναι ο αντικειμενικός αλλά ο υποκειμενικός. Ασφαλώς οι αντικειμενικές συνθήκες ορίζουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο δρα ο ανθρώπινος παράγοντας, αλλά αυτός, κατά την γνώμη μας, είναι και ο καθοριστικός. **Γι' αυτό εκλαμβάνουμε τον κομμουνισμό περισσότερο ως ηθικό πρόταγμα παρά ως φυσικό προϊόν των οικονομικών εξελίξεων και των συστημικών αντιφάσεων. Γι' αυτό και θέτουμε στο επίκεντρο την αναγκαιότητα επαναστατικής πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης** (αυτό δεν έχει καμία σχέση με τις ονειρώξεις κάθε μικροηγετίσκου Δελαπατρίδη που πιστεύει ότι αποτελεί ενσάρκωση του Λένιν... ή του Μπακούνιν ούτε με όλον αυτόν τον μικρόκοσμο των ομάδων-κομμάτων, αυτών των γερασμένων μωρών που καθένα του φαντάζεται τον εαυτό του σαν ενσαρκωτή του επαναστατικού κόμματος).

Τα αντικειμενικά δεδομένα της κοινωνικής ύπαρξης των ανθρώπων συνιστούν το περιβάλλον μέσα στο οποίο είναι υποχρεωμένοι να ζήσουν και να ενεργήσουν και ως εκ τούτου αποτελούν έναν ισχυρότατο παράγοντα του ανθρώπινου βίου. Ωστόσο, οι άνθρωποι δεν αντιδρούν απλώς στα ερεθίσματα του περιβάλλοντός τους· υιοθετούν μια στάση απέναντι στο περιβάλλον τους και το διαμορφώνουν. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να γνωρίσουν την πραγματικότητα αυτή καθαυτήν, αλλά μέσα από τις σημασίες που τις προσδίδουν. Άρα, σε τελική ανάλυση, το αποφασιστικό ζήτημα δεν είναι η επιρροή του περιβάλλοντος, αλλά η στάση που υιοθετούν οι άνθρωποι απέναντι στο περιβάλλον τους.

Οι ιδέες μας για την κοινωνική επανάσταση εμφορούνται από αυτή τη γενική οπτική της σχέσης μεταξύ ανθρώπου και κόσμου, συνείδησης και πραγματικότητας. **Το κομμουνιστικό πρόταγμα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς τη καταστροφή της σύγχρονης αστικής καταναλωτικής κοσμοαντίληψης που έχει ομογενοποιήσει όλες τις κοινωνικές ομάδες και έχει κατορθώσει, στη φάση της πραγματικής υπαγωγής της εργασίας στο κεφάλαιο, να ενσωματώσει την εργατική τάξη στην κοινότητα του κεφαλαίου στις δυτικές κοινωνίες και τείνει να επεκταθεί σε πλανητική κλίμακα.**

Το βασικό διακύβευμα της εποχής μας χαρακτηρίζεται από μια προϊούσα αντίφαση: τη διατήρηση της ιδεολογίας του καταναλωτικού κομφορμισμού (ως κοσμοαντίληψη, κατεξοχήν στόχο ζωής και φορέα προσωπικού νοήματος) που επικράτησε με-

ταπολεμικά στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες και τη συρρίκνωση των βάσεων της διαιώνισης της κοινωνίας της κατανάλωσης μέσω της μαζικής φτωχοποίησης των μεσαίων και κατώτερων στρωμάτων των δυτικών πληθυσμών που τα εντάσσει στη δεινή θέση του ατελούς καταναλωτή. Η υπέρβαση αυτής της αντίφασης προϋποθέτει τη δραστική αλλαγή της νοηματοδότησης του κόσμου από το προλεταριάτο, τη συνειδητοποίηση ριζικών αναγκών που έρχονται σε ευθεία ρήξη με την αστική κοινωνία και εκφράζεται ως αίτημα μιας ριζικής κοινωνικής αναμόρφωσης που υπερβαίνει το εγωιστικό κίνητρο της ατομικής υλικής ικανοποίησης με το αίτημα για τη συγκρότηση μιας κοινωνίας του είδους, μιας σύγχρονης κοινωνικής κοσμοπολιτείας. **Αυτή η διαδικασία δεν αποτελεί ασφαλώς προϊόν της «καθαρής συνείδησης» αλλά μιας ουσιαστικής συνειδητοποίησης που ενοποιεί αυθόρμητα τη σκέψη με τη βούληση και την πράξη, ενός έμπρακτου κινήματος ανατροπής της υπάρχουσας κατάστασης.** Από τη μεριά μας, ούτε μπορούμε να δώσουμε εγγυήσεις γι' αυτό ούτε έχουμε τη δυνατότητα να γνωρίζουμε το πώς θα πραγματοποιηθεί.

Η αλήθεια είναι ότι ελπίζουμε στο γεγονός ότι η κοινωνική αποσάρθρωση θα δώσει το έναυσμα σε μια μικρή αλλά ευάριθμη και συνειδητή μειοψηφία νέων προλεταρίων να συγκροτηθεί σε μια μαχόμενη κοινότητα κατά του κεφαλαίου. Σε κάθε περίπτωση θα σκοπεύουμε να έχουμε την ταπεινή μας συμβολή σ' αυτή την προοπτική χωρίς να έχουμε ανάγκη να στηρίζουμε τις ελπίδες μας σε έναν «από μηχανής θεό» με ψευδώνυμο την «αντικειμενική κοινωνική μηχανική» ή το «εσχατολογικό νόημα της Ιστορίας».

Αθήνα, 25 Ιανουαρίου 2015

Σύντροφοι Διεθνιστές

<https://engymo.wordpress.com>